

[Enggaard.]

problem. Selv om der i 1971 i det første halvår er indtrådt en relativ bedring i den ydre økonomi, jævnfør f. eks. de offentliggjorte betalingsbalancetal for andet kvartal af 1971, så er der et stykke vej igen — det nytter ikke at lægge skjul på det — før forholdene er tilfredsstillende.

Jeg tror imidlertid, man skal hæfte sig ved, at en forbedring klart er indtruffet ikke alene med hensyn til den ydre økonomi, men at der også nu er en klar bedre balance i den indre økonomi. Udviklingen i detailforbruget igennem de sidste kvartaler viser dette tydeligt. Men det må være en målsætning, at vi trapper underskuddet i vores betalingsbalance ned, sådan at vi kan opnå balance over for udlandet inden for en forholdsvis kort årrække. Jeg tror, der fortsat er brug for, at vi anstrenger os for at omlægge fra et hjemligt forbrug til eksport. En sådan omlægning er altid vanskelig, altid forbundet med betydelige overgangsproblemer, men jeg synes, at vi allerede — efter den politik, som har været anlagt på det økonomiske område igennem de sidste par år — kan begynde at se frugterne af disse anstrengelser.

Det er vel ikke mindst hensynet til vores vanskelige valutaforhold, der dikterer en fortsat stram finanspolitik. Jeg skal ikke sige meget om dette, fordi det også har været debatteret i forbindelse med tirsdagens diskussion om udskrivningslovsforslaget, men kun her bekræfte, da dette jo også er en andenbehandling af bl. a. udskrivningslovsforslaget, at venstre på denne baggrund tiltræder indstillingen om 91 pct. i udskrivning for det kommende år. Vi kan ligeledes tiltræde indstillingen vedrørende lovsforslaget om sømandsskat, herunder det stillede ændringsforslag om forhøjelse af sømandsfradraget.

Det må imidlertid være klart, at efterhånden som resultaterne af den økonomiske politik begynder at vise sig, er det pengepolitikken i form af rentens højde og udlånsmidlernes omfang, som bør lempes i takt

med forbedringerne; det bør klart ske af hensyn til erhvervenes produktions- og ekspansionsmuligheder. Det er meget væsentligt, at vi her prioriterer disse ting i den nævnte rækkefølge, sådan at vi kan producere goderne, før vi forbruger dem i den kommende tid.

Venstre vil gerne arbejde stærkt med på, at vi får det bedst mulige økonomiske klima for produktionen. Derfor må vi efter vores opfattelse styrke kapitaltilgangen til erhvervene dels ved at øge tilgangen af risikovillig kapital i virksomhederne, dels ved at søge den private opsparing i øvrigt stimuleret. Det er som led i dette, at vi ønsker dobbeltbeskatningen af selskabers indtjening afløst af et andet system, og at vi vil stimulere enkeltmandsopsparingen, ting, som min kollega hr. Jens Foged var inde på i sin ordførertale i tirsdags, og som jeg derfor ikke skal gentage her.

Men også oppositionen og navnlig socialdemokratiet taler jo vældig meget om erhvervsvenlighed. Jeg tror imidlertid, der er grund til at gøre opmærksom på, at der er en række væsentlige principielle forskelle på, hvad vi mener med erhvervsvenlighed. Når jeg læser socialdemokratiets 4 års program, som man netop har besluttet det — jeg kender det kun fra dagspressen, men går ud fra, at jeg her har en rigtig gengivelse af det — så går man blandt andre ting i sin erhvervs politik ind for en skærpelse af monopolloven for at modvirke prisstigninger. Man siger videre, at prisloven skal udbygges med bestemmelser om oplysninger om priser og kvalitet; jeg føler mig ikke overbevist om, at det i erhvervskredse ligefrem vil blive betragtet som erhvervsvenlig politik alt, hvad der her kan være rummet. Man går videre ind for oprettelse af en lønmodtagerfond, hvis midler anbringes på de enkelte virksomheder. Hr. Per Hækkerup var også inde på denne enkelthed i sit oplæg, men jeg tror, man her skylder en nærmere diskussion og undersøgelse af disse ting bl. a. ud fra det synspunkt, om de enkelte virksomheder ikke rammes vidt forskelligt af et sådant